

fœneratorum domos valde quidem plenas, quarum erat magnus numerus, universas spoliaverunt. a quibus digressi, nonnullas etiam eorum civium, qui reipublicæ adversissimi fuerant, vitæ inquilinorum parcentes, diripuerunt. Verum edicto legati proposito, ut prædandi finis fieret, & luminibus singulis in domibus & fenestris tota nocte ardere iussis, ne tenebræ licentiam peccandi adderent, stationibusque in foro atque ad portas dispositis, ipso etiam legato cum militibus oppidum perambulante; non tamen quorundam Venetorum civium, qui spe prædæ privati Patavium venerant, audacia comprimi potuit, quin cum armatis direptiones exercerent, atque in legati milites, a quibus prohibebantur, impetum facerent. Ea de re ab legato ad decemviros datis literis, quod statuere ipse in cives Venetos non auderet, Hieronymum Quirinum magistrum suum, Marinum Maurocenum triumvirum ex advocatis reipublicæ decemviri Patavium celeriter miserunt. hi retentis nonnullis atque in vincula coniectis, tumultum sedaverunt. Proximo vero die tormentis ad arcem oppidi positis, & magna circumfusa armatorum multitudine, demum parte propugnaculi dejecta, dum de deditioe hostes agunt, milites superatis per ruinas muris arcem capiunt: in qua captivi facti Leonardus Trissinus præfectus vulnere in capite accepto, & Manfredus Facinus, vir egregia virtute, qui complura stipendia, multisque in exercitibus reipublicæ magna cum laude meruerat, & Germani viri fortes & claro loco nati sex, civesque Patavini tres: iique omnes Patrum iussu sunt ad urbem missi, Facino excepto, quem Grittus legatus cum magnopere diligeret, liberaliter appellatum castigatumque, quod cum tot annos reipublicæ militiam fecisset, tam duro ejus tempore in hostium numero esse voluisset, nullo accepto incommodo statim dimiserat.

Ars Patavina recipitur.